

[Madsen-Mygdal.]

Og nu kan Regeringen jo nok saa meget afvise dette Krav, og til min Beklagelse hørte jeg den højtærede Finansminister gentage denne Afvisning, men jeg tror alligevel, at den skattemæssige Uret, som den nuværende Ejendomsbeskatning indeholder, er af en saadan Beskaffenhed, at den ikke kan holde. Forud for enhver anden Krisehjælp til Landbruget er det denne Retfærdighedshandling, der maa foretages.

Men jeg vil gerne tilføje, at dermed mener jeg ikke, Lovgivningsmagten har gjort alt, hvad der kan og bør gøres for Landbruget i denne Krisesituation. Det næste, som Landbruget kan kræve, sammen med alle andre Erhverv og paa lige Fod med alle andre Erhverv, er en almindelig Lettelse af Skattebyrderne gennem en Nedsættelse, en Tilpasning af de offentlige Udgifter, i Forhold til, hvad Erhvervslevet i Dag er i Stand til at bære, og dernæst, at der i Lighed med, hvad der mangfoldige Gange under langt mindre vanskelige Erhvervstilstande er sket overfor hele Erhvervslevet, træffes særlige Kriseforanstillinger, ikke gennem en skematisk Uddeling af Understøttelse, men Kriseforanstillinger til Lindring af de øjeblikkelige Vanskeligheder. Vi har fra vor Side adskillige Gange fremhævet, at naar den skattemæssige Ligestilling for Landbruget er tilvejetragt, bør en saadan Krisehjælp navnlig finde Sted ad to Veje. Der bør træffes Foranstaltninger til, at de mest gældsbehæftede Landmænd, de insolvente, faar en Støtte til Opnaelse af Akkord; en Lov derom er jo vedtaget, men den lader til Trods for gentagne Revisioner meget tilbage at ønske. Og dernæst bør det efter vor Opfattelse i Øjeblikket ske gennem en Moratorielovgivning, og herom foreligger der jo Forslag for Rigsdagen, men der er desværre, maa jeg i Dag sige, meget ringe Udsigt til dets Gennemførelse i brugbar Skikkelse, efter at Regeringen kategorisk har nægtet at medvirke med Støtte overfor de kreditgivende Institutioner.

Ud fra disse Betragtninger ønsker vi fra vor Side lige saa lidt nu som i Oktober Maaned at være medansvarlige for den ejendommelige Krisehjælp til Landbruget, som her foreligger til Behandling. For saa vidt er der jo ingen Grund for mig til at komme ind paa en Omtale af de Ændringer, som Landbrugsministeren sammen med Forhøjelsen paa 18 Mill. Kr. bringer i Forslag, men jeg maa dog sige, at hvis Ministeren har den Opfattelse, at Princippet 2 pCt. af Forskellen mellem Gæld

og Nettoformue i al sin Simpelhed er et godt Princip og et rigtigt Princip — det er ikke min Opfattelse, men det er jo Ministerens — saa er det ikke helt let at forstaa, hvorfor dette Princip ikke maa gælde for alle Landmænd. Hvis Forholdet er det, at det er det mindre Landbrug, der er særlig haardt ramt, indrømmer jeg, at det kan være rimeligt, at Statens Foranstaltninger tager Sigte paa dette. Derimod skal vi fra vor Side ikke rejse nogen Indvending, vi har jo lige nu i Dag ved tredie Behandling medvirket til og stemt for, at dette er sket for Akkordlovgivningens Vedkommende. Hvem der er værst stillet i Øjeblikket, det lille Landbrug, det mellemstore Landbrug eller det store Landbrug, er det vistnok ikke helt let at fastslaa; jeg tror ikke, der er nogen, der med afgjort Sikkerhed kan sige det. De ganske vist mangelfulde Skatteopgørelser, der foreligger, tyder nu ikke paa, at det mindre Landbrug i det Aar, der er gaaet, har været daarligst stillet; paa den anden Side tør jeg ikke nægte, at Landbrugsministeren maaske har Ret i, at der er visse Tegn, der tyder paa, at det mindre Landbrug netop nu gaar særdeles haarde Tider imøde.

Men i denne Forbindelse vil jeg gerne tillade mig at henlede den højtærede Landbrugsministers Opmærksomhed paa Statshusmændenes Stilling, idet jeg tror, der her er et Problem, der kræver nærmere Overvejelse. Et stort Tal af Statshusmændene — ikke dem alle, men et betydeligt Antal af dem — er ganske sikkert under Krisen de allerdaarligst stillede Landmænd, fordi de er saa stærkt gældsbehæftede, at det vil være dem ganske umuligt, saa længe de nuværende Forhold varer, at opfylde deres Forpligtelser, og naar Staten gennem Lovgivningsbestemmelser og Ydelse af Laan søger at fremme Akkordordninger, det vil sige Nedskrivning af privat Gæld, indenfor det almindelige Landbrug, saa bør Staten selv som Kreditor ikke i en Tid som nærværende gaa frem efter de strengeste juridiske Principper og kræve Tvangssalg for at konstatere det Tab, som Staten alligevel ikke undgaar. Nu tror jeg slet ikke, saa vidt jeg kender Forholdene, at hverken den højtærede Finansminister eller den højtærede Landbrugsminister gaar særlig haardt frem, men det er mig dog bekendt, at i adskillige Amter har Staten krævet Tvangssalg, og der er kommet nye Ejere paa Ejendommene, og Staten har i den Anledning taget Tab paa 4 000—5 000—6 000 Kr. Nu beder jeg mine Udtalelser forstaaet paa den Maade, at jeg aldeles ikke ønsker en almindelig Nedskriv-